

едвамъ биеше и туй не ме въспираше да чювамъ сичкитѣ думи на Шилера, да помнѣж сичкото мнѣжло и да познавамъ напълно сегашното.

Заповѣдитѣ на подикономѣтъ и бодростта на вардачитѣ бѣхж удържели до сега въ мълчанье сичкитѣ тъмници, които ни заобикаляхж. Чювахъ да захващатъ три-четирѣ пѣтя една италианска пѣсенъ; нѣ кръсъкътъ на стражяритѣ я въспрѣ завчясъ. Имахми много стражяри върху брѣгѣтъ подѣ прозорцитѣ си, и дори и въ салата, които не прѣставахж да даватъ ухо на вратата на сѣка тъмница и да погледватъ изъ дупкитѣ, за да въспрѣтъ сѣки видѣ шомъ.

Единъ день, надвечеръ (колкото пѣтя помислѣж на туй, осѣщамъ още да се възбуждатъ у мене сжщитѣ тупкания, които осѣщахъ тогази), не знамъ по каква честь стражяритѣ бѣхж нѣ толкосъ внимателни, и отъ тъмницата до моята чюхъ единъ гласъ задушень, нѣ ясенъ, да захване и да продължава една пѣсенъ.

Охъ! каква радость, какво възвълнуванье ми доде!

Станхъ върху дюшекятъ си; дадохъ ухо, и като прѣстанж гласѣтъ, колкото и да не щѣхъ, потжнхъ у сълзи.

« Кой си ти злочестнико? извикахъ азъ! Кой си ти? кажи ми името си? Азъ сжмъ Силвио Пелико!

« — Охъ! Силвио! отговори ми съсѣдѣтъ, не те познавамъ лично; нѣ те обичямъ отдавно. Приблѣжи се до прозорецѣтъ, и да поговоримъ, макаръ и да сж тука стражяритѣ ни. »

Приблѣжихъ се до прозорецѣтъ; каза ми името си, и си приказахми нѣколко приятелски думи.

Туй бѣше контъ Антоанъ Оробони, роденъ на